

Vracali sa z kosovskej misie a už videli svetlá košického letiska...

Tragédia, akú Slovensko nikdy predtým nezažilo. A snáď ani nezažije. Lietadlo s vojakmi, ktoré 19. januára 2006 nedočkavo vyzerali príbuzní na košickom letisku skončilo svoju púť predčasne. Na kopci Borsó nad maďarskou dedinou Hejce.

Vracali sa z mierovej misie v Kosove. Zo 43 ľudí na palube zázračne prežil len jediný - Popradčan Martin Farkaš. Medzi obeťami boli mladí muži i ženy, ktorí mali život pred sebou, otcovia a matky malých detí.

Lietadlo narazilo do kopca vysokého asi 800 metrov v neobývanej zalesnenej oblasti. Maďarské stredisko riadiace vzdušnú premávku ho stratilo z obrazovky radaru okolo 19.30 hod., údajne sa už pripravovalo na pristátie na košickom letisku. Nešťastie sa stalo desať kilometrov od slovenských hraníc, 25 od Košíc. Katastrofu vraj okamžite spozorovali maďarskí pohraničníci, ktorí zaistili jej miesto. Po nich dorazili na miesto

hasiči zo susedného Encsu, a to okolo 22. hodiny, povedal hovorca maďarského ministerstva vnútra Sándor Orodán.

JANUÁR 2006...

Záchranné práce sťažuje mimoriadne ťažký terén, kam sa hasiči nemôžu dostať s technikou a mnohé ve-

ci prinášali na miesto nešťastia v rukách. Ako povedal jeden z maďarských hasičov, lietadlo pri páde urobilo v lese pás široký 40 a dlhý 60 metrov.

Očiti svedkovia nehody tvrdia, že lietadlo letelo veľmi nízko. Krčmárka z obce Hejce novinárom zhromaždeným neďaleko miesta nehody povedala, že lietadlo letelo tak nízko, až sa zľakla, že narazí do ich

domu. O chvíľu už počula výbuch.

Prvotná výzva prišla na operačné stredisko Záchrannej služby Košice dvanásť minút po dvadsiatej hodine. Okamžite sa začali prípravy na zásah.

O pol deviatej došla informácia o ranenom mužovi, ktorý haváriu prežil a kontaktoval svoju manželku.

Vojak, ktorý prežil leteckú haváriu, bol prevezený na oddelenie anestéziológie a intenzívnej medicíny Fakultnej nemocnice Louisa Pasteura v Košiciach.

Všetky identifikované telá obeť havárie vojenského lietadla previezli na Slovensko 22. januára 2006.

Trosky z havarovaného lietadla AN-24 uložili na Leteckej základni v Prešove.

25. januára 2006 Martin Farkaš predstúpil pred novinárov. Potvrdil, že sedel v zadnej časti lietadla a bol pripútaný.

Rozlúčka so 42 obeťami havárie sa uskutočnila 26. januára 2006 v prešovskej Mestskej hale.

27. januára 2006 Minister obrany SR Juraj Liška podal demisiu.

BLAHOŽELANIE

„Denník Korzár hlbšie vnímam od mojich študentských čias. Zo začiatku ma zaujímali výsledky rôznych regionálnych športových súťaží. Až neskôr som si uvedomil fenomén tohto denníka. Spočívam v hlbokej spätosti s regiónom, v ktorom žijem. Zaujímajú ma problémy ľudí z nášho kraja, ich osudy, ale aj úspechy. Všímam si ekonomické aktivity, ale hlavne kultúrne povedomie mojich rodákov. Na redaktoroch Korzára oceňujem hlavne profesionalitu a zmysel pre inovatívnosť tém. Oceňujem to, že nesklzavajú do bulváru, ale riešia témy vecne a v súlade s novinárskou etikou. Aj preto som fanúšikom a pravidelným čitateľom Korzára. Som presvedčený, že to tak bude i po ďalšie nadchádzajúce roky.“

Ondrej Kandráč,
hudobník

PO ROKOCH...

Išlo o najväčšiu tragédiu v histórii slovenského letectva. Vyšetrenie sa pred rokmi uzavrelo s tým, že hlavnou príčinou havárie bolo pravdepodobne zlyhanie posádky lietadla. Pri klesaní podľa oficiálnych výsledkov vyšetrenia po-

sádka nevyužila prístroje, ktoré mala k dispozícii na palube a nedoradila bezpečnú výšku nad terénom. Analýza nepotvrdila zlyhanie leteckej techniky.

Aktivista Ivan Katrinec pred pár mesiacmi spolu so zástupcom

pozostalých Ludovítom Orlickým nahliadol do odtajnenej časti spisu týkajúceho sa nehody. Ako však povedal novinárom, v tejto časti spisu sa nachádza menej informácií, ako o nehode zhromaždil on sám. „Minimálne traja svedkovia z Maďar-

ska videli záblesk na palube, o tomto tam nie je ani zmienka,“ uviedol. Vyšetrenie bolo podľa Katrinca urobené so zásadnými chybami a jeho výsledok tomu aj zodpovedá.

Stali sme sa súčasťou Schengenu a „korzovanie“ na východe dostalo stopku

O polnoci z 20. na 21. decembra 2007 sa prepisovali dejiny. Aj niekdajšie vyjadrenie Gustáva Husáka, že naše hranice nie sú korzo, aby sa ľudia po nich len tak premávali. Slovensko sa stalo súčasťou schengenského priestoru a vďaka tomu sa už jedenásť rokov môžeme bez obštrukcií, kontrol a zdržaní presúvať po Európe.

Presne opačná situácia ale nastala na východe Slovenska. „Korzovanie“ po slovensko-ukrajinskej hranici si zobrali na mušku stovky policajtov a kamier.

Na technické a elektronicko-vizuálne zabezpečenie slovensko-ukrajinskej hranice, ktoré malo zabrániť nelegálnej migrácii a pašovaniu vtedy šlo vyše 600 miliónov korún.

DECEMBER 2007...

Náš denník sa presvedčil na vlastnej koži, ako je hranica monitorovaná a chránená v noci. Na zabezpečenie takmer sto kilometrov dohľada v súčasnosti 886 policajtov. Ich počet od roku 2004 stúpil až troj-

násobne. Južná časť hranice, presne 34,5-kilometrový úsek, je každých 186 metrov monitorovaný špeciálnymi kamerami, ktoré sú umiestnené na stĺpoch.

Severnejšie, v neprístupnejšom horskom teréne sa pohybujú hliadky na terénnych štvorkolkách a džípoch vybavených termovíznymi kamerami a laserovými diaľkomermi.

Na slovensko-ukrajinskej hranici zadržali v prvom polroku tohto roka 690 utečencov. Pozdĺž hraničných priechodov sa tiahnu približne kilometrové oplotenia zabezpečené kamerami. Tie signalizujú a zaznamenávajú akýkoľvek pohyb.

Špeciálne terénne mercedesy sú vybavené kamerami, ktoré dokážu identifikovať človeka v ťažkom teréne a v lesnom poraste až do vzdialenosti piatich kilometrov.

Náš denník si preklepol hranicu v kopcovitom teréne v okolí Uble pár minút pred polnocou. Na mieste, kde sa má človek problém dostať pešo, dorazili policajti na štvorkolkách v priebehu niekoľkých minút.

„Ak dôjde k narušeniu a prekročeniu hranice pašerákmi alebo prevádzkačmi, vyšleme ihneď na miesto hliadku, ktorá sa nachádza najbližšie,“ vysvetlil riaditeľ RHP v Sobrančiach Miroslav Uchnár.

PO ROKOCH...

Začlenenie Slovenska do Schengenu síce na jednej strane priblížilo divočinu, ktorá na hraniciach dovtedy vládla, no ešte viac skomplikovalo prechod cez hranice obyčajným Slovákom. Kto sa chce na Ukrajinu dostať na populárne nákupy či za spoznávaním, musí sa v prvom rade vyzbrojiť poriadnou dáv-

kou trpezlivosti. Nekonečné čakacie doby na Ukrajinu sú totiž povestné.

Pevné nervy sú potrebné najmä v záťažových dňoch, napríklad po vianočných či veľkonočných sviatkoch, keď sa Ukrajinci vracajú do Európskej únie. Vlní, po Veľkej noci, sa na hraniciach stálo 180 až 360 minút.

V júni 2017 sa slovensko-ukrajinské vzťahy posunuli opäť o kúsok ďalej, na hraniciach totiž začal platiť bezvízový styk. Za prvé dva mesiace od jeho spustenia prešlo do Európskej únie asi 200-tisíc Ukrajincov a začali sa ozývať hlasy, že dva hraničné priechody - vo Vyšnom Nemeckom a Ubli nestačia.

„Potrebujeme viacero priechodov a treba zrekonštruovať hraničný priechod vo Vyšnom Nemeckom s Užhorodom. Polovica priechodu tam nepracuje. Treba však vybudovať nielen viac priechodov, ale aj infraštruktúru,“ povedal ukrajinský veľvyslanec na Slovensku Jurij Muška.

Veľká škola života

Pôvodne som mala byť ekonómka. Alebo účtovníčka. Prípadne sekretárka, ktorá rýchlo píše na stroji a varí šéfovým návštevám mizernú kávu. Ale osud to zariadil celkom inak. A som naozaj rada, lebo ekonomika, to bol len taký výstrel mladíckej nerozvážnosti, ktorá ešte nevie „kudy-tudy“.

Novinárčina mojej povahy sadla ako uliata a nech to znie akokoľvek pateticky, práca v Korzári ma stále baví, aj po tých rokoch, čo tu som. A nie je ich málo. S Korzárom som spojená od jeho, takpovediac, detských čias.

A vôbec to ale nehovorím preto, že sa vďaka mojej práci stretávam so sexi dalmi a hviezdami ako Karel Gott, Jiří Bartoška, Tomáš Maštaľík či Janko Koleník.

No ok, tak trochu aj preto. Veď čo vám budem klamať, ktorá by sa nepotešila? A na vašu nevyslovenú otázku odpovedám: „Áno, naživo sú ešte väčší sympatáci a fakt očarujúci chlapi.“

Práca v Korzári ma však baví hlavne preto, že pre mňa bola a stále aj je školou života. Človek sa vďaka tomu učí za pochodu, neustále nasáva nové podnety a rozširuje si obzory, aby čitateľovi prinášal nové informácie.

Baví ma to aj kvôli tej neustálej zmene, keďže ráno takmer nikdy neviem, čo priniesie deň, ako a kedy sa napokon skončí.

A ten adrenalín, ktorý pravidelne zažívame pri uzávierke, tak to nabudí človeka viac ako 100 % arabica.

No a keď to všetko klapne, potom už len dúfame, že to, čo sme priniesli na stránkach novín, vás, našich čitateľov zaujme, pobaví, poučí a neraz aj nahnevá... Veď o tom táto naša práca je.

ANNA NOVOTNÁ,
redaktorka

